

Η ΝΕΡΑ Ϊ Δ Α

ΚΑΘΕ πρωί, τὴν ὥρα ποῦ ἡ Αἰωνία ψυχὴ ἀνοίγει τὰ βλέφαρα γεμάτα λατρείαν ἐμπρὸς εἰς τὸ κάλλος τοῦ λαμπροῦ Θεοῦ, ἤρχετο νὰ λικνίσῃ τὸ τραγοῦδί της ἢ κόρη, ἐπάνω εἰς τῆς λίμνης τὰ βαθειὰ καὶ ἤρεμα νερά.

Εἰς τὴν ματιὰ της λάμπει μιὰ εὐτυχία ἀμέτρητη ποῦ κρατεῖ σκλαβωμένην τὴν σκέψι της σ' ἓνα ὄνειρο· καὶ μιὰ προσευχὴ θερμὴ ἀκούεται σιγὰ ἀπὸ τὰ χεῖλη της :

« ὦ Φύσις ! Μητέρα, ποῦ μὲ τὸ χαμόγελο στεφανόνεις τὴν χαρὰ μας καὶ γλυκαίνεις τὴν δυστυχία μας μὲ τὰ παρήγορα στήθη σου. Μέσα στὴν ἀποκάλυψι τῆς αἰωνίας σου θρησκείας, κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τῆς ἀπεράντου σιωπῆς σου, γονατιστὴ ἡ ψυχὴ μου ἀνυμνεῖ τὴν θεία σου χάρι καὶ εὐτυχισμένη δέχεται τῆς Ζωῆς τὸ φιλί.

« Μὲ θέλγει τῆς ἡμέρας ἡ λάμψις, ποῦ χαρίζει τὸν πόνον τῆς ἐλπίδος. Μὲ θέλγει ἡ νύκτα, ποῦ κρύβει τὸ ὄνειρόν μου ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰ ὄμματα.

« Ἀγαπῶ. Καὶ ὅλη μου ἡ ὑπαρξις εἶναι μιὰ ἔκστασις χαρᾶς καὶ μέθης καὶ ἡδονῆς. Εἰς τὰ ὄμματα μου ἀποκαλύπτεται νέα θρησκεία, ἡ θρησκεία τῆς Ζωῆς. Καὶ συναισθάνομαι πρὸ βαθειά, μέσα εἰς τὴν ἀγάπην της, τὸ μεγαλεῖον τῆς Δημιουργίας

« Θέλω ἡ ψυχὴ μου νὰ φωτίζεται πάντοτε ἀπὸ τὸ γλυκὺ αὐτὸ φῶς, ποῦ σκορπίζει παντοῦ καλωσύνην καὶ ὠμορφιά. Γιατί ἡ λάμψις του εἶναι ζωὴ καὶ γοητεία καὶ

ποίησις. Δεῖξέ μου τὴν ἀτραπὸν, ποῦ ὀδηγεῖ πρὸς τὸ αἰώ-
νιον Φῶς.»

Καὶ ἡ Μητέρα—Φύσις εἰσήκουσε τῆς κόρης τὴν προ-
σευχή. Καὶ ἓνα χέρι ἀόρατο, παρήγορο σὰν τὸν θάνατο,
τὴν πέρνει μέσα στὰ βαθειὰ τῆς λίμνης νερά, ἐκεῖ ποῦ
ἄγνωστη εἶναι θαμμένη, ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν θνητῶν, ἡ
Εὐτυχία.

ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

SONNETO

Ἕστιν Βίρα

ΜΟΙΑΖΟΥΜ' ἡ Θάλασσα κ' ἐγὼ γι' αὐτὸ συχνὰ μοῦ λέει
λόγια, ποῦ δὲ τὰ νοιώθουν ἄλλοι,
καί, σὰν μὲ βρίσκη μοναχὸ τὸ βράδυ ἑστᾶρογαλί,
πότε μαζί μου πιάνεται, πότε μαζί μου κλαίει.

«—Δοῦλε! Γι' ἀνθρώπινη ὠμορφιὰ πάντα ἡ καρδιά σου καιεῖ!
Δὲν εἶν' ἀληθινὰ μεγάλῃ
καρδιά, ποῦ σίδερο ζητεῖ κι' ἀγάπες θέλει πάλι,
ἀφ' οὗ ἔστους βράχους ἔννοιωσε τὸ κῦμά μου τί λέει.

Ἐγὼ εἶμ' ἡ μαύρη θάλασσα, ποῦ μ' ἔχει γιὰ καμάρι
καὶ σύμβολο ἡ Ἐλευθερία·
γυναίκας δὲ μὲ σκλάβωνεν ἡ Βασιλεῖα ποδάρι,
γιατὶ γεννῶ τὴν τρικυμία!»

Κ' ἐγὼ τῆς εἶπα «—Θάλασσα, μπορεῖ, γιατί δὲν εἶδες
μὲ τί γλυκερὲς τὰ μάτια της σκλαβῶνουν ἄλυσσιδες!»

ΑΓΓ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ